

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 850/2019
17.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Мирољуба Томића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Маје Миљевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К бр.411/18 од 31.05.2019. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 96/19 од 15.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К бр.411/18 од 31.05.2019. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 96/19 од 15.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К бр.411/18 од 31.05.2019. године, окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у року проверавања од једне године не учини ово кривично дело.

Истом пресудом оштећена ББ је са неодређеним имовинскоправним захтевом за накнаду штете упућена на парницу, а обавезана је окривљена АА, да оштећеној ББ, плати трошкове које је имала ангажовањем пуномоћника Бранислава Манића у износу од 103.500,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је окривљена ослобођена плаћања осталих судских трошкова кривичног поступка за које је одређено да падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж1 96/2019 од 15.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба окривљене АА, која је изјављена преко браниоца Маје Миљевић, дана 25.06.2019. године, па је пресуда Основног суда у Панчеву К бр.411/18 од 31.05.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Маја Миљевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и ослободи окривљену кривичне одговорности и плаћања трошкова кривичног поступка или да побијане пресуде преиначи тако што ће одбити оптужбу или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован.

Бранилац окривљене АА у захтеву наводи да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у односу на окривљену у погледу кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, у периоду како је то описано у побијаној пресуди.

Из изреке пресуде Основног суда у Панчеву К бр.411/18 од 31.05.2019. године, произлази да је окривљена АА оглашена кривом због извршења кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, које је учињено у временском периоду од почетка августа 2015. године до почетка септембра 2015. године и крајем јуна, почетком јула 2015. године.

Одредбом члана 138. став 1. КЗ, прописано је да ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, казниће се новчаном казном или затвором до једне године.

Одредбом члана 103. тачка 7) КЗ, прописано је да ако у овом закону није другачије одређено кривично гоњење се не може предузети када протекне две године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора до једне године и новчана казна.

Чланом 104. став 6. КЗ, прописано је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Окривљена АА, оглашена је кривом због извршења једног кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, које је извршила од краја јуна до почетка септембра 2015. године, па имајући у виду одредбе члана 103. тачка 7) и члана 104. став 6. КЗ, застарелост кривичног гоњења је наступила почетком

септембра 2019. године када су предузете последње радње извршења кривичног дела за које је окривљена АА оглашена кривом, према наводима изреке првостепене пресуде. Када датум извршења последње радње кривичног дела није прецизно одређен у изреци првостепене пресуде, време предузимања радње кривичног дела одређује се тако што се као датум извршења кривичног дела узима онај датум који је најповољнији по окривљеног, па је датум предузимања последње радње окривљене АА, у конкретном случају, по налажењу Врховног касационог суда 01.09.2015. године.

Кривични поступак против окривљене АА правноснажно је окончан доношењем пресуде Вишег суда у Панчеву Кж1 96/2019 од 15.07.2019. године, дакле пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења против окривљене АА, која би у конкретном случају наступила у односу на време предузимања последње радње извршења кривичног дела. Како је последња радња кривичног дела у конкретном случају предузета дана 01.09.2015. године, апсолутна застарелост кривичног гоњења у овом кривичном поступку наступила је 01.09.2019. године, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, у делу у коме је поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, из наведених разлога, одбио као неоснован.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену истакнутих битних повреда одредаба кривичног поступка у смислу члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, обзиром да исте не представљају законом прописане разлоге због којих је окривљеном и његовом браниоцу у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић